

A Győri Ítéltábla a Giró Szász és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű felperes neve felperesnek** Dr. Bacsek György Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve alperes** ellen személyhez fűződő jogok megsértése miatt indult perében a Győri Törvényszék 2020. január 14. napján kelt P.20.536/2019/6. számú ítélete ellen az alperes álta 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

### **í t é l e t e t**

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és mellőzi az alperes arra kötelezését, hogy 15 napon belül saját költségén tegye közzé a [www....hu](http://www....hu) <<http://www....hu>> internetes oldalon a peres felek nevének közlésével az ítélet rendelkező részét, továbbá azt a közleményt, amely szerint a [www....hu](http://www....hu) <<http://www....hu>> internetes oldalon 2011. július 14. napján megjelent „38 millióval verte át a nőt az ál**név2**” című cikkben megjelölt csalás miatti büntetőeljárásban a Pesti Központi Kerületi Bíróság a felperest elsőfokon felmentette a vád alól, s az elsőfokú ítéletet a Fővárosi Törvényszék helybenhagyta, így az jogerőre emelkedett.

Mellőzi az alperest a felperes javára 76.200 (hetvenhatezer-kettőszáz) forint megfizetésére kötelező rendelkezést.

A peres felek az elsőfokú eljárásban felmerült perköltségeiket maguk viselik.

Köteles a felperes és az alperes az állam javára az illetéktügyben eljáró hatóság felhívására megfizetni fejenként 24.000 (huszonnégyezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

A peres felek a másodfokú eljárásban felmerült perköltségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### **I n d o k o l á s**

1. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes I.rendű felperes leánykori neve néven született, korábban balett táncos volt, majd alternatív gyógyászati termékek forgalmazásával foglalkozott, később **Név 1** néven a Magyar **Név 2** Szövetség elnöke lett. 2004-

ben a felperes és az akkori élettársa tulajdonában álló **Név 3 Kft.** jótékonyági koncertet szerzett, amelynek sztárfellépője **Név 4** lett volna. A koncerten végül **Név 5** lépett fel.

2. A Budapesti V. és XIII. Kerületi Ügyészség a felperest folytatólagosan üzletszerűen elkövetett jelentős kárt okozó csalás büntetvével vádolta meg. A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 13.B.V.11.724/2013/78. számú 2014. október 1. napján kelt ítéletével a felperest az ellene folytatólagosan elkövetett csalás büntette miatt emelt vádjá alól felmentette. A Fővárosi Törvényszék a 23.Bf.13.250/2014/5. számú, 2015. május 13. napján kelt végzésével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.
3. Az alperesi jogelőd által üzemeltetett [www....hu](http://www....hu) <<http://www....hu>> internetes oldalon 2011. július 14. napján „38 millióval verte át a nőt az **álnév2**” címmel jelent meg cikk, amely azt állította, hogy a magát szerelmi kötéssel és rontáslevétellel foglalkozó spiritisztának kiadó **Név 6** (**Név 1 név2**) egy 65 éves, lelki támogatást váró özvegyet 38 millió forinttal károsított meg rontáslevétel és isteni segítségek címén. A nő feljelentést tett az V. Kerületi Rendőrkapitányságon, ahol csalás ügyében nyomoznak. A cikk tartalmazta azt is, hogy **Név 6** két éve súlyosan bántalmazta a feleségét, akinek eltört a bordája, 2004-ben pedig ő szervezte a **Név 4** koncertet, amely végül elmaradt, **Név 4** helyett **Név 5** lépett fel, a jegyárakat a szervezők nem fizették vissza, de nem indult eljárás.
4. A perbeli cikk tartalma jelenleg nem található meg a [www....hu](http://www....hu) <<http://www....hu>> oldalon.
5. A felperes a 2019. április 8. napján előterjesztett kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy a perbeli újságcikk azon állításaival miszerint a felperes csalást követett el, amellyel harmadik személyeknek kárt okozott, továbbá, hogy két éve súlyosan bántalmazta a feleségét akinek eltört a bordája, valamint, hogy ő „szervezte a **Név 4** koncertet, amely végül elmaradt - **Név 4** helyett **Név 5** lépett fel” az alperes megsértette a jóhírnevét, mert e közlések a valóságnak nem felelnek meg. Módosított kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a [www....hu](http://www....hu) <<http://www....hu>> weboldalon elégtételadásra, valamint 500.000 forint és ezen összeg után 2011. július 14. napjától járó késedelmi kamat megfizetésére nem vagyoni kár címén. Kereseti kérelme jogalapjaként az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 78. § (2) bekezdését, a kért jogkövetkezmények vonatkozásában az rPtk. 84. § (1) bekezdés a), c) és e) pontját, valamint az rPtk. 355. § (1) és (4) bekezdését jelölte meg. Előadta, hogy 2018. július 16-án eredménytelenül kérte az alperestől a perbeli cikk eltávolítását, továbbá az alperes nem számolt be arról, hogy a felperes ellen csalás miatt indult büntetőeljárás a vádlott felmentésével zárult. Sem a felesége, sem más személy sérelmére súlyos testi sértést nem követett el, ellene ilyen bűncselekmény miatti váddal büntetőeljárás nem indult. A **Név 4** koncertnek nem ő, hanem az a **Név 3 Kft.** volt a szervezője, amelyben mindössze 1%-os tulajdonnal rendelkezik.
6. Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperesnek nincs perbeli legitimációja, mert a PK 13. számú állásfoglalás, valamint a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:54. § (1) bekezdése alapján személyiségi jogi pert csak a sérelmet szenvedett személy indíthat, a per tárgyát képező cikkből pedig a felperes nem azonosítható be. Álláspontja szerint a keresetlevélben állított jogsértés nem valósult meg, mert a PK 14. számú állásfoglalás II. pontjában írtak szerint a valóságnak megfelelően, sajtótájékoztatón elhangzottak alapján tájékoztatta a nyilvánosságot a felperes ellen indult büntetőeljárásról. Hivatkozott az EBH2001.407. számú döntésre, a Legfelsőbb Bíróság Pfv.21.939/2009/4. számú és a Pfv.E.20.630/2004/2. számú döntésre. Állította, hogy a kereseti kérelem azért is alaptalan, mert a

felperes határidőn belül sajtó-helyreigazítási kérelemmel nem élt. A kereseti kérelem azért sem lehet megalapozott, mert a sajtó-helyreigazítás iránti igény más kérelemmel nem kapcsolható össze. Állította, hogy a felperes lényegében az un. „felejtés jogát” kéri számon az alperesen. Álláspontja szerint a perbeli újságcikk nem tartalmazott valótlan tényállítást. A nemvagyoni kártérítés iránti igény 2016. július 15-ével elévült. A felperes által felszámított elsőfokú perköltséget eltúlzottnak tartotta.

7. Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez való jogát azzal, hogy az alperesi jogelőd által üzemeltetett [www....hu](http://www....hu) <<http://www....hu>> internetes oldalon „38 millióval verte át a nőt az **álnév2**” című cikkében azt a valótlan tény állította, hogy a felperes két éve súlyosan bántalmazta a feleségét, akinek eltört a bordája. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül tegye közzé saját költségén a [www....hu](http://www....hu) <<http://www....hu>> internetes oldalon a peres felek nevének közlésével az ítélet rendelkező részét, továbbá azt a közleményt, amely szerint a [www....hu](http://www....hu) <<http://www....hu>> internetes oldalon 2011. július 14. napján megjelent „38 millióval verte át a nőt az **álnév2**” című cikkben megjelölt csalás miatti büntetőeljárásban a Pesti Központi Kerületi Bíróság a felperest elsőfokon felmentette a vád alól, s az elsőfokú ítéletet a Fővárosi Törvényszék helybenhagyta, így az jogerőre emelkedett. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az állam 6.000 forint feljegyzett eljárási illetéket a felperes javára 15 napon belül 76.200 forint perköltséget azzal, hogy ezt meghaladóan a felek maguk viselik az eljárás során felmerült költségeiket.
8. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 8. § (1) bekezdése alapján a jogsértés 2011. július 14-i időpontjára figyelemmel a jelen eljárásban az rPtk. rendelkezései alkalmazandók. A peres felek jogi képviselőjének a felperes személyes meghallgatását követően az érdemi tárgyalási szakban tett egyező előadása alapján megállapította, hogy a hivatkozott újságcikk már nem található fenn az interneten.
9. Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak az alperes ellenkérelmét a felperes perbeli legitimációjának hiányával kapcsolatban. Rögzítette, hogy a perbeli legitimáció megállapításához nem arra van szükség, hogy a felperes felismerhető legyen a cikkből (a felismerhetőség azt jelenti, hogy a cikk olvasója számára ismert személyről szól a cikk), hanem a perbeli legitimációt megalapozza az is, ha a cikk alapján a felperes személye beazonosítható (vagyis aki olvassa a cikket az azonosítani tudja azt a személyt, akiről szól a cikk, akár ismeri, akár nem). Tekintettel arra, hogy a perbeli cikk tartalmazta a „**Név 6**” nevet, illetőleg az „**Név 1 név2**” kitételt, továbbá a felperes személyével összefüggésben említette azt a **Név 4** koncertet, amellyel a perben beszerezett tanúvallomás szerint a korabeli sajtó „tele volt”, a felperes személye beazonosítható az újságcikk alapján.
10. A csalással kapcsolatos büntetőeljárással összefüggő cikkrészlettel kapcsolatban arra az álláspontra helyezkedett, hogy az nem volt jogsértő, mert az alperesi jogelőd a büntetőeljárásról a közléskori állapotoknak megfelelően számolt be. Ugyanakkor az alperes azzal megsértette a felperes személyhez fűződő jogát, hogy a büntetőeljárás eredményéről utóbb nem tájékoztatta az olvasókat. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes által a keresetlevélhez csatolt, az alperesnek címzett 2018. július 16-án kelt e-mail ezzel kapcsolatban nem tartalmazott egyértelmű kérelmet, ezért e vonatkozásában sem állapítható meg a jóhírnévhez való jog megsértése. Ugyanakkor a felperesnek a büntetőeljárás eredményéről való közlésre irányuló

kérelmét - mivel az ténylegesen is határozott kérelmet tartalmazott - a törvényszék teljesíthetőnek ítélte.

11. A felperes feleségnek megverésével kapcsolatban az elsőfokú bíróság az alperes utólagos bizonyítási indítványát figyelmen kívül hagyta. Rögzítette, hogy az valójában nem az alperes által hivatkozott 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 220. § (1) bekezdés b) pontján, hanem a Pp. 220. § (1) bekezdés a) pontján alapul. A törvényszék álláspontja szerint az alperesnek már az érdemi ellenkérelme megírásakor tudnia kellett, hogy milyen tényekre alapítottan közölte a sérelmezett újságcikkben azt, hogy a felperes bántalmazta a feleségét, így az alperesi bizonyítási indítvány önhibából került elkésztetten előterjesztésre. Rögzítette, hogy az alperes nem azt közölte a sérelmezett újságcikkben, hogy a felperes ellen házastársának bántalmazása miatt büntetőeljárás van folyamatban, hanem tényként közölte, hogy a felperes a házastársát oly módon bántalmazta, hogy annak két bordája is eltört. Amennyiben a felperessel szemben valóban indult is büntetőeljárás a házastársának bántalmazása miatt, de utóbb felmentették őt, a perbeli cikk hivatkozott kijelentése akkor is valótlan tényállítást tartalmazott, függetlenül attól, hogy a cikk megjelenésekor a jogerős felmentő ítélet még nem születette meg.
12. A **Név 4** koncerttel kapcsolatban az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy az alperes a cikkben közöltekkel ellentétben nem tudta azt bizonyítani, hogy azt a felperes szervezte volna. Ugyanakkor önmagában az a valótlan tényállítás, hogy a koncert szervezője a felperes volt, nem rendelkezik sértő tartalommal a felperesre nézve, így a valótlan állításra az alperes jogsértést nem valósított meg. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a perbeli cikk ugyan tartalmaz a koncerttel kapcsolatban a felperes személyére nézve sértő kijelentést is, azt azonban a felperes nem tette a kereseti kérelem tárgyává.
13. A törvényszék a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja alapján kötelezte elégtételadásra az alperest. A nem vagyoni kártérítés iránti igénnyel kapcsolatban arra az álláspontra helyezkedett, hogy a jogsértés a perbeli cikk megjelenésével következett be. Nem találta alaposnak azt a felperesi hivatkozást, hogy a jogsértés folyamatos, figyelemmel a felperesi képviselő nyilatkozatára, mely szerint a perbeli újságcikk már nem található fenn az interneten. A törvényszék kifejtette, hogy az alperes által hivatkozott elévülés az rPtk. 326. § (2) bekezdése szerint addig nyugodott, amíg a felperes az újságcikkről nem szerzett tudomást. A felperes saját előadása alapján 2015-2016. körül értesült a perbeli újságcikkről, ezen időponttól kezdődően egy év állt volna rendelkezésére az igénye érvényesítésére. Erre tekintettel az állapítható meg, hogy a nemvagyoni kártérítés iránti igény elévült.
14. A törvényszék a Pp. 83. § (2) bekezdés és 102. § (1) bekezdés alapján, a felperes 5/6-od arányú pervesztességére tekintettel kötelezte az alperest 76.200 forint elsőfokú perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy az alperes hiányos költségfelszámítást csatolt, mert az konkrét összeget nem tartalmazott. Ezért úgy tekintette, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban perköltséget nem számított fel.
15. Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a Pp. 369. § (1) és (2) bekezdésére, valamint (3) bekezdés a) - d) pontjaira hivatkozva a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereseti kérelem teljes körű elutasítását, a felperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

16. Arra hivatkozott, hogy a felperes házastársának bántalmazásával kapcsolatos közlésrészlettel kapcsolatban a tényállást a törvényszék a szükséges mértékben nem tárta fel, az kiegészítendő azzal, hogy a felperes személyes előadása szerint is volt büntetőeljárás vele szemben, amit a felesége indított súlyos testi sértés miatt. A büntetőeljárásban vádirat is készült. Az elsőfokú bíróság tévesen minősítette valótlan tényállításnak a házastárs bántalmazásával kapcsolatos cikkrészletet és tévesen kötelezte az alperest elégtételadásra, az általa megállapított felperes javára szóló perköltség pedig rendkívül eltűzött.
17. A házastárs bántalmazásával kapcsolatban előadta, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező része nem felel meg a valóságnak, mert a „két éve” kitétel nem az elsőfokú ítélet meghozatalának időpontjától, hanem a perbeli cikk 2011. július 11-i megjelenésétől számítandó. Az alperes bizonyította, hogy a felperes ellen folyamat volt büntetőeljárás a házastársa bántalmazása miatt. Ezt a felperes személyes nyilatkozata, valamint az elsőfokú eljárás iratai között fellelhető, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 3.Bny.43.202/2011/2. számú végzése is igazolja. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az érdemi tárgyaláson az alperesnek a felpereshez e körben intézett kérdéseire a válaszadást megtiltotta. A törvényszék nem volt figyelemmel arra sem, hogy a felperes szavahihetősége megdőlt azzal kapcsolatban, hogy súlyos testi sértés miatt indult-e ellene büntetőeljárás. Támadta az elsőfokú ítéletet azzal is, hogy a törvényszék nem adott helyt az utólagos bizonyítási indítványának, holott az alperesi önhiba e vonatkozásban nem állapítható meg. Az alperes 2011-ben a valóságnak megfelelően tájékoztatta az olvasókat a B.V. 4132/2011/9. számú vádiratban meghivatkozott B.V.1410/2009. szám alatti vádirat tartalmáról. Az alperes csak a csalással kapcsolatban beszerzett büntetőeljárás irataiból szerzett tudomást e vádiratról, s csak ezt követően tudta előterjeszteni a bántalmazással összefüggésben az újabb iratok beszerzésére vonatkozó, az elsőfokú bíróság által azonban figyelmen kívül hagyott utólagos bizonyítási indítványát.
18. A csalással kapcsolatos büntetőeljárás eredményéről való tudósítást illetően hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárás adatai alapján a felperes a rá háruló bizonyítási teher ellenére nem igazolta azt, hogy e vonatkozásban bármilyen kérelmet eljuttatott volna az alpereshez. Állította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen ítélte teljesíthetőnek a felperesnek a büntetőeljárás eredményéről való közlésre irányuló kérelmét. A felperesnek 2011. óta volt lehetősége arra, hogy éljen a közlésre irányuló jogával, de önhibájából, saját magatartására visszavezethető okból ezt nem tette meg annak ellenére, hogy joga gyakorlásában semmi nem akadályozta. Hangsúlyozta, hogy az rPtk. 84. § (1) bekezdés a) - d) pontjaihoz fűzött kommentár szerint az időmúlás tényét az objektív jogkövetkezmények tekintetében is értékelni kell.
19. Álláspontja szerint a törvényszék tévesen rögzítette azt, hogy az alperes a költségfelszámítást hiányosan nyújtotta be, mert a felszámítani kért költség összegét abban nem jelölte meg. Arra hivatkozott, hogy az általa csatolt nyomtatványban egyértelműen feltüntette, hogy az alperesi az ügyvédi munkadíj megállapítását a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 2. § a) pontja alapján kéri, így szükségtelen volt az egyébként kiszámítható ügyvédi munkadíj összegszerű meghatározása.
20. A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az alperes a fellebbezésében utólagos bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, a törvényszék pedig helytállóan értékelte az elsőfokú eljárásban rendelkezésre álló bizonyítékokat. A fellebbezés a korábban előadottakhoz képest új jogi érvelést nem tartalmaz.

21. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy a per tárgyává tett újságcikk a következőket tartalmazta:  
„38 millióval verte át a nőt az **álnév2**  
Az elhunyt férjét gyászoló 65 éves özvegy csak lelki segítséget kért a magát **Név 1 név2**ként hirdető **Név 6** től. Támogatás helyett 38 millióval károsította meg a férfi.  
Nem hogy levette az asszonyról, hanem maga hozott rontást a nőre a magát **Név 1 név2**nek nevező férfi. **Név 6** szerelmi kötéssel és rontáslevétellel foglalkozó spiritisztának adta ki magát, az özvegy két éve interneten keresztül került kapcsolatba a férfival.  
Az első személyes találkozó alkalmával a **név2** közölte, hogy a nőn rontás van, amit szívesen levesz róla, és ennek az árát később kéri. **Név 6** hamarosan rájött, hogy ügyfelének sok pénze van. Rontáslevétel és isteni segítsége címén összesen 38 millió forintjától szabadította meg az özvegyet, aki végül feljelentést tett az V. Kerületi Rendőrkapitányságon, ahol csalás ügyében nyomoznak.  
A rendőrök szerint azért is érdekes az ügy, mert a megkárosított hölgy iskolázott, kifejezetten széles érdeklődési körű asszony, mégis hagyta magát becsapni. **Név 6** - aki honlapján szerényen csak nagymesternek nevezi magát - nem ismeretlen a rendőrség előtt.  
Két éve súlyosan bántalmazta a feleségét, akinek eltört a bordája. 2004-ben pedig **Név 6** szervezte a **Név 4** koncertet, amely végül elmaradt - **Név 4** helyett **Név 5** lépett fel. A jegyárakat a szervezők nem fizették vissza, de nem indult eljárás.”
22. Az így kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete az érdemi felülbírálatra alkalmas, azt az ítélet tábla a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül [Pp. 370. § (1) bekezdés], nem vizsgálva a kereseti kérelmet részben elutasító rendelkezéseket. a fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos:
23. Előrebocsájta az ítélet tábla, hogy a fellebbezési ellenkérelemben írtaktól eltérően a fellebbezés annyiban új jogi érvelést tartalmaz, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes nem hivatkozott arra, hogy a személyhez fűződő jogok megsértése esetén az objektív szankciók iránti igény elévülés hiányában is megalapozatlan, ha a jogsértés és a keresetlevél előterjesztése között hosszabb idő telt el. Az alperes az elsőfokú eljárásban mindössze azt állította, hogy az rPtk. 84. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerinti szankciókkal kapcsolatos igény nem évül el, de nem hivatkozott arra, hogy az időmúlás az ilyen igényt elévülés hiányában is megalapozatlanná teheti. Az alperesnek ez az álláspontja tartalmilag ellenkérelem-változtatásnak minősül. Az alperes azonban a Pp. 373. (1) bekezdésében írtakra figyelemmel a Pp.364. § és 217. § (1) bekezdése szerinti kérelmet nem terjesztett elő, ezért ez az érvelése a másodfokú eljárásban nem vehető figyelembe.
24. Oszítja az ítélet tábla az elsőfokú bíróság álláspontját azzal kapcsolatban, hogy a jogvitára az rPtk. rendelkezései az irányadók.
25. A törvényszék helyesen állapította meg, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a közzétett újságcikk tartalmilag eltér attól, amit a felperes a jelen eljárásban csatolt. Helyesen állapította meg azt is a törvényszék, hogy a perbeli cikk alapján a felperes beazonosítható, tévedett azonban, amikor a beazonosíthatóság és felismerhetőség fogalmát feleslegesen megkettőzte, utóbbi alatt azt az esetet értve, amikor a cikk olvasója személyesen is ismeri az abban szereplő személyt. Az elsőfokú ítéletben írtaktól eltérően a felismerhetőség és a beazonosíthatóság a

személyhez fűződő jogok megsértésére alapított kereseti kérelem esetén ugyanazt jelenti. A személyes ismertségnek a felismerhetőség, beazonosíthatóság szempontjából legfeljebb ott lehet szerepe, hogy a beazonosíthatóság milyen körben - a szűkebb baráti, ismeretségi körben, vagy ennél nagyobb nyilvánosság számára - valósul meg. A PK.13. számú állásfoglalás a felismerhető fogalmat használja, de azt nem a személyes ismertséggel azonosítja, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság teszi. Maga az elsőfokú bíróság is a perfelvételi szakban a felismerhetőség - és nem a beazonosíthatóság - fogalmát használta az anyagi pervezetés körében adott tájékoztatása során.

26. Ami az alperes utólagos bizonyítási indítványát illeti, az elsőfokú eljárás adatai alapján a felperes ellen csalás büntettének megalapozott gyanúja miatt indult büntetőeljárás nyomozati iratanyaga P.20.185/2019/19. szám alatt lett csatolva. A felek bizonyítási indítványának eleget téve az elsőfokú bíróság beszerezte a PKKB 13.B.V.11.724/2013. számú eljárásának iratait. A nyomozati iratok beszerzéséről 2019. november 13-án, a PKKB iratainak beszerzéséről 2019. november 20-án tájékoztatta a törvényszék az alperest. A Pp. 220. § -a szerinti utólagos bizonyítási indítvány előterjesztésének határideje a Pp. 220. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerint a tudomásszerzéstől illetve a lefolytatott bizonyítástól számított 15 nap. Ezt a határidőt az alperes nyilvánvalóan kikéste, mert a további iratok beszerzésére vonatkozó bizonyítási indítványát csak 2019. december 18-án a P.20.536/2019/4. szám alatti iratában terjesztette elő. Ezért az elsőfokú bíróság érdemben helyesen döntött, amikor az utólagos bizonyítási indítványt figyelmen kívül hagyta. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a Pp. 220. § (7) bekezdésére figyelemmel ebben a körben az elsőfokú bíróság szükségtelenül hozott alakszerű végzést.
27. Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a házastárs sérelmére elkövetett bűncselekménnyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a válaszadást indokolatlanul megtiltotta volna. A P.20.536/2019/5/I. számú végzés a válaszadást a csalás miatt indult eljárással kapcsolatban nem tette lehetővé, a P.20.536/2019/5/II. számú végzéssel érintett kérdés pedig nem a házastárs sérelmére elkövetett súlyos testi sértésre, mint befejezett és jogerős ítélettel megállapított bűncselekményre, hanem a vádirat tartalmára vonatkozott. Az ítéletábra szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy a jelen perben nem annak van jelentősége, indult-e súlyos testi sértés miatt eljárás a felperes ellen, hanem annak, hogy megfelel-e a valóságnak az a cikkészlet, miszerint ezt a bűncselekményt a felperes elkövette.
28. Oszítja az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját azzal kapcsolatban, hogy a felperes házastársának sérelmére elkövetett súlyos testi sértéssel kapcsolatos perbeli cikkészlet valóságtartalma nem nyert bizonyítást. Az alperes még csak előadást sem tett arra vonatkozóan, hogy ilyen bűncselekménnyel kapcsolatban a felperes bűnösségét megállapították volna. A PKKB-tól beszerzett 13.B.V.11.724/2013. számú iratanyag első lapján az olvasható, hogy a Budai Központi Kerületi Bíróság illetőleg a Fővárosi Törvényszék súlyos testi sértés büntettének kísérlete miatt találta bűnösnek a felperest, ebből pedig nyilvánvalóan nem következhet az, hogy a felperes ténylegesen is bántalmazta volna a házastársát. A fellebbezésben ezzel kapcsolatban írt érvelés súlytalan, mert a korábban már kifejtettek szerint a jelen esetben nem arról van szó, hogy a súlyos testi sértés kapcsán a büntetőeljárásról tudósított az alperes, hanem a bűncselekmény elkövetését állította tényként.
29. Valamennyi sérelmezett közlésrészlettel kapcsolatban megállapítható az is, hogy az alperes ugyan hivatkozott arra, hogy az információit sajtótájékoztatón szerezte, de semmilyen módon

nem tett előadást arra nézve, hogy ez a sajtótájékoztató mikor, hol történt, ki tartotta, mindössze a jogi érvelése kereteiben hivatkozott olyan döntésekre, amelyek a sajtótájékoztatóról való beszámoló kérdéskörét érintik. Ebből következően a törvényszék helyesen állapította meg a házastárs bántalmazására vonatkozó cikkrészlettel kapcsolatban a jogsértés tényét.

30. Tévedett a törvényszék, amikor az alperest a csalás miatti büntetőeljárással kapcsolatban elégtételadásra kötelezte. Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a keresetlevélhez csatolt 2018. július 16-i levél nem tartalmazott arra vonatkozó egyértelmű kérelmet, hogy az alperes adjon hírt a felperes ellen csalás miatt indult büntetőeljárás befejezéséről. Ehhez képest nincs ügydöntő jelentősége annak, hogy a levélnek az alperes részére történő megküldését, kézbesítését a felperes nem igazolta.
31. Az ítéletábra előtt ismert az a bírói gyakorlat, miszerint a büntetőeljárás eredményéről szóló tudósítást a fél a perben akkor is kérheti, ha korábbi ilyen igényt nem fogalmazott meg az alperes felé (Fővárosi Ítéletábra 32.Pf.20.114/2017/11-II., 2.Pf.20.644/2015/4/II.). Ebből a jogértelmezésből azonban az következik, hogy a felperes akkor is per útján kényszerítheti ki az ezzel kapcsolatos igényét, ha az alperes azt nem vitatja, és azt a megismerését követően önként hajlandó teljesíteni. Ezért a fentiekkel szemben az ítéletábra álláspontja szerint a PK.14. számú állásfoglalás a III. pontjából az következik, hogy ezt az igényt a felperesnek a perindítást megelőzően jeleznie kell az alperes felé. A kereseti kérelem tárgyát ebben az esetben az alperes mulasztása alapozza meg, mivel a sajtónak nem kötelessége beszámolni hivatalból a büntetőeljárás befejezéséről (ilyen kötelezettséget egyetlen jogszabály sem fogalmaz meg). A peres eljárást megelőző kérelem hiányában nincs olyan mulasztási helyzet, jogsértés, ami az alperes terhére lenne róható. Jogsértés hiányában pedig az rPtk. 84. § (1) bekezdése szerinti jogkövetkezmények egyike sem alkalmazható. Megjegyzi az ítéletábra, hogy az elsőfokú eljárás adatai szerint az eljárás során a törvényszék még úgy tűnik, a támadott ítélettől eltérő állásponton volt, mert a perfelvételi szakban kifejezetten tájékoztatta a felperest arról, hogy neki kell igazolnia, hogy az e tárgyban előterjesztett kérelmét az alperessel a pert megelőzően közölte, a keresetlevélben ezzel kapcsolatban hivatkozott levelet az alperes számára eljuttatta. Amennyiben az elsőfokú ítéletben kifejtettek helytállóak lennének, úgy erre nem lett volna szükség.
32. Az alperes érdemi ellenkérelmében írtaktól és a korábbiakban részletezett meg nem engedett ellenkérelem-változtatástól függetlenül az elsőfokú bíróságnak az rPtk. 84. § (1) bekezdés b)-d) pontjára alapított objektív igények esetén - erre vonatkozó védekezés hiányában nem érintve azt a kérdést, hogy ezek az igények elévülhetnek-e - vizsgálnia kell, hogy a keresetben kért szankciók mennyiben képesek betölteni funkciójukat. Csak a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megállapítási kereset az, ami a jogsértés tényén túl további vizsgálódást nem igényel (Győri ítéletábra Pf.V.20.077/2013/5.) A bírói gyakorlat szerint a további objektív szankciók alkalmazhatósága nem kötődik automatikusan a jogsértéshez, hanem attól is függ, hogy az időmúlásra tekintettel azok alkalmazása szükséges-e a személyiségvédelem érdekében (Debreceni Ítéletábra Pf.I.20.214/2006/6.). Amennyiben a sérelmet szenvedett fél az rPtk. 84. § (1) bekezdés b)-d) pontja szerinti igényeit hosszabb időn keresztül menthető indok nélkül nem érvényesíti, azok alkalmatlanokká válnak arra, hogy rendeltetésüket betöltsék. Az igényérvényesítés hosszú időn keresztül történő elmaradása egyúttal arra is utal, a sérelmet

szenvedett fél az elkövetett jogsértést maga sem tartja olyan súlyúnak, ami annak megállapításán túl további szankciók alkalmazását teszi indokolttá. A perbeli esetben a felperes a keresetlevelet a sérelmezett újságcikk megjelenését követően közel nyolc év után terjesztette elő. A felperes ugyan hivatkozott arra, hogy az újságcikkről csak 2015-2016-ban szerzett tudomást, de észlelnie kellett, hogy az újságcikk 2011-ben íródott, az interneten való megjelenésből következően annak számos olvasója lehet. Ennek ellenére a tudomásszerzést követően is több évig várt az igényérvényesítéssel. Mindebből egyrészt az következik, hogy a felperes maga sem tartotta olyan súlyúnak az általa hivatkozott jogsértéseket, amelyek a megállapításon túl további objektív szankciók alkalmazását indokolnák, másrészt a házastárs bántalmazására vonatkozó valótlán tényállítással kapcsolatos, az rPtk. 84. § (1) bekezdés c) pontja szerinti elégtételadás az idő múlására tekintettel nem képes rendeltetését betölteni. Ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a körben a kereseti kérelmet alaposnak találta.

33. Megjegyzi az ítéletábra, hogy teljes mértékben hibás az az eljárás, hogy a Pp. alapján folyó eljárásban a bíróság az 1952. évi III. törvény (rPp.) 141. § (6) bekezdésére és 8.§-ára figyelmeztetéssel hívja fe a feleket nyilatkozataik megtételére (P.20.185/2019/13/I és II. számú végzés). Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, ami lehetővé tenné egy eljárásban a Pp. és az rPp. szabályainak alkalmazását. Tartalmilag is értelmezhetetlen a Pp. szerinti eljárásban az rPp. 141. § (6) bekezdése szerinti felhívás, mert a kereseti kérelem, ellenkérelem változtatás, az utólagos bizonyítás szabályait az új Pp. kifejezetten határidőhöz kötött olyan perbeli cselekményként szabályozza, amelyek elmulasztásával kapcsolatban sem igazolási kérelemnek nincs helye, sem annak, hogy a bíróság az elkésve előterjesztett indítványokat a Pp. 141. § (6) bekezdése szerinti körben befogadja.
34. Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és mellőzte az alperes elégtétel adására kötelezését.
35. Tévedett a törvényszék, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperesnek az elsőfokú eljárásban előterjesztett költségfelszámítása azért hiányos, mert az alperesi ügyvédi munkadíjat összecszerűen nem tartalmazza. Az alperes az elsőfokú eljárásban költségfelszámítást csatolt (P.20.185/2019/6.), amiben a felszámítás jogszabályi alapjaként a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontját. A Pp. 81. §-ához fűzött kommentár (Complex) kifejezetten tartalmazza, hogy amennyiben a jogi képviselővel eljáró fél az ügyvédi költség felszámítását a jogszabályra való utalással kéri, akkor azt nem kell összecszerűen megjelölnie.
36. Az első-és másodfokú eljárásban a felperes 50%-ban bizonyult pernyertesnek. Az elsőfokú eljárásban a jogsértés megállapítása iránti keresete részben megalapozottnak bizonyult, míg a további objektív jogkövetkezmények alkalmazására és a nemvagyoni kár megfizetésére irányuló igénye nem alapos. A másodfokú eljárásban a fellebbezés csak 50%-os mértékben volt eredményes. Ezért az első-és másodfokú eljárásban felszámított perköltségeiket a peres felek a

Pp. 83. § (2) bekezdése és a Pp. 364.§-a alapján maguk viselik. A felperes kereseti kérelmén 30.000 forint illetéket lerótt, ezzel kapcsolatban azonban költségfelszámítással nem élt. Az elsőfokú bíróság által helytállóan számított pertárgy értéke után az elsőfokú eljárás illetéke 36.000 forint, ezért a feljegyzett 6.000 forint illetéket az 50%-os pervesztességre és a költségfelszámítás hiányára az alperes köteles az állam javára megfizetni. A másodfokú eljárás feljegyzett illetéke 48.000 forint, ezért az 50-50%-os pernyertességi arányra tekintettel a felek fejenként 24.000 forintot kötelesek e címen az állam javára megfizetni [Pp. 364. § és Pp. 102.§ (1) bekezdés].

Győr, 2020. április 24.

dr. Zámbó Tamás sk.  
a tanács elnöke

. Szalay Róbert sk.  
előadó bíró

. Szabó Péter sk.  
bíró